

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **KONREO, v. o. s.**, sídlem Dobrovského 1310/64, Brno, insolvenční správce společnosti FAU s. r. o., se sídlem Pekařská 1639/79a, Opava, zast. JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.7.2018, čj. 32491/18/5100-41453-711400, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 10. 2018, čj. 25 Af 47/2018-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se jako insolvenční správce společnosti FAU, s. r. o., domáhala u Krajského soudu v Ostravě zrušení rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 11. 9. 2017, čj. 148705/17/4300-12711-109964, ve věci výše úroku z neoprávněného jednání správce daně. Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že není místně příslušný, neboť podle § 12a zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, je v oblasti působnosti Specializovaného finančního úřadu jako správního orgánu prvního stupně místně příslušný ten krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje. Ačkoliv žalobkyně (se sídlem v Brně) je v postavení insolvenční správce společnosti FAU (která sídlí v Opavě), vystupuje v soudním řízení vlastním jménem, a proto je navrhovatelkou ve

smyslu § 12a zákona o finanční správě. Napadeným usnesením proto Krajský soud v Ostravě postoupil věc Krajskému soudu v Brně.

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) napadá usnesení krajského soudu kasační stížností. Domnívá se, že místní příslušnost krajského soudu se má řídit podle sídla společnosti FAU (úpadkyně), které je v Opavě. V hmotněprávní rovině je totiž daňovým dlužníkem a nositelem všech práv a povinností vůči orgánům finanční správy pouze úpadce. Podle důvodové zprávy je smyslem § 12a zákona o finanční správě zabránit tomu, aby se jakékoliv agendy soustřeďovaly pouze u jednoho soudu. V seznamu insolvenčních správců je evidováno celkem 39 insolvenčních správců se zvláštním povolením (které je vyžadováno pro výkon činnosti insolvenčního správce daňového subjektu s obratem vyšším než 100 000 000 Kč nebo s více než 100 zaměstnanci), z nichž celkem 16 má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze. Určování místní příslušnosti podle sídla insolvenčního správce by proto šlo proti smyslu dotčeného ustanovení. Stěžovatelka také poukázala na skutečnost, že v průběhu insolvenčního řízení se může insolvenční správce měnit zcela mimo vůli daňových subjektů. Při ustanovení nového insolvenčního správce se sídlem v obvodu odlišného krajského soudu by se tedy mohla v průběhu soudního řízení změnit místní příslušnost, a to i opakovaně, což je nežádoucí.

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] Podle § 12a zákona o finanční správě *v oblasti působnosti Specializovaného finančního úřadu jako správního orgánu prvního stupně je k řízení ve správním soudnictví místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.*

[5] Krajský soud si byl vědom toho, že stěžovatelka coby insolvenční správkyň nevystupuje v řízení sama za sebe, nýbrž jménem úpadkyně, jejíž práva hájí (ostatně podle § 20 odst. 3 daňového řádu *osoby ustanovené podle zákona, které plní povinnosti stanovené daňovým subjektům, zejména správce dědictví a insolvenční správce, mají stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt*). Tento vztah mezi oběma společnostmi však nemění nic na tom, že žalobu coby navrhovatelka podala právě stěžovatelka (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 5. 1. 2017, čj. Nad 239/2016-5).

[6] Neobstojí ani stěžovatelčin poukaz na nadměrnou koncentraci správců se zvláštním oprávněním v hlavním městě Praze. Je pravda, že cílem novely bylo rozmístit spory, které začínají u Specializovaného finančního úřadu, pokud možno mezi různé správní soudy a neponechávat je pouze u Městského soudu v Praze, kde má tento úřad sídlo. Okolnost, kterou uvádí stěžovatelka, je však pouze faktická a nemůže vyvrátit právní závěr, podle něž je navrhovatelkou ona. (Jen pro úplnost tak soud dodává: z ničeho neplyne, že ty subjekty v úpadku, které mají významný obrat nebo mnoho zaměstnanců, a za něž tak může vystupovat pouze insolvenční správce se zvláštním povolením, jsou rozmístěny na území státu rovnoměrně a že jejich podstatné množství nesídlí třeba právě v Praze.)

[7] NSS dále uvádí, že i pokud by v průběhu soudního řízení nastala změna insolvenčního správce, podle zásady *perpetuatio fori* by místní příslušnost zůstala zachována; řízení o žalobě by se tedy dokončilo před tím krajským soudem, před kterým

pokračování

začalo. Ani tato úvaha proto nepodporuje stěžovatelčin závěr o tom, že místně příslušný by měl být Krajský soud v Ostravě.

[8] S ohledem na výše uvedené je v tomto případě nutno považovat za navrhovatelku ve smyslu § 12a zákona o finanční správě stěžovatelku jakožto insolvenční správkyni, jejíž sídlo je v Brně. Místně příslušný je tak Krajský soud v Brně a postup Krajského soudu v Ostravě byl správný.

[9] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu